

IF Kamraterna i med- och motgång Del 5

Anteckningar från krigstiden Upptecknade 1996

Det var i slutet av 30-talet som HIF:s pokalserie svarade för det mesta av den västgöingska fotbollen. Det skånska seriesystemet var inte helt utbyggt, varför de lokala fotbollsledarna fick slå sig samman för att värna om fotbollens utveckling. Lagen från Emmaljunga, Jägersborg, Ballingslöv, Bjärnum, Vankiva, Vittsjö och Sösdala kompletterades av reservlagen från IFK, HIF och Tyringe.

*Ballingslövs Idrottsplats 1938.
Av agerande igenkänns
Henry "Sala" Brolin t.h. och
domaren Gustav Lövkvist Tormestorp
vilken var mycket aktiv och
respekterad.*

Det ville till duktiga och intresserade medhjälpare i de unga fotbollsklubbarna för att lösa problemen med spelplaner och deras skötsel, omklädningsbodas, spelarutrustning och transporter. Grabbarna hade små egna reurser och klubbarna blev beroende av kungubarnas godtycke, men bygemenskapen och lagandan löste svårigheterna om än utformningen blev nog så spartansk ibland. En sådan genomintresserad medlem hade HIF i smeden Ernst Nilsson, antagligen med god hjälp av sin fru, för i trädgården bakom smedjan viftade ofta de gröna tröjorna till tork för vinden efter tvätten.

I IFK hette tröjtvätterskan Maria och var mor till Kalle Sjöholm. Han, som bredvid sitt resoluta backspel, sina minnesvärda aviga vändningar och ruscher på vänsterkanten, också såg till att materielen var i trim.

Som ung fotbollsentusiast i början av 30-talet minns jag hans föregångare, brodern Pär Sjöholm och Tage Nilsson, som lugna och oförargliga. Jag minns också en nitisk man, Oscar Brodd, vaktmästaren med de hårda nyporna och minns hans ofördragsamhet med oss unga entrésmitare.

Lastbil med presenning

Trunken, kistan av flätad vide, skulle stå packad vid tiden för avfärd och då med komplett utrustning för laget. Särskilt skorna var ett problem. Vid byte av spelare i laget gick det ju inte att ta hänsyn till fötternas storlek, så en del spelade med för stora skor. Det kanske räddade ett och annat mål ibland.

Lastbil med bänkar och presenning över var den vanligaste transporttypen vid denna tid för reservlagen.

IFK:s reservlag var ett av lagen i pokalserien och det var ett starkt reservlag. Såväl 1938 och 1939 belade laget en hedrande andraplats i serien. Vankiva respektive Bjärnum var segrarna och fick därefter spela i Skåneserien II. Tydligt var serien sanktionerad av Skåneboll.

Bakre raden fr v : Jörgen Melin, spelade hela 40-talet i A-laget, senare mångårig kassör i IFK, Sune Svensson, senare i HIF, Rune Persson, avvek till flyget, Torsten Andersson, med tyngdpunkt i handbollslaget, Hans Adamsson, spelade hela 40-talet, Henry Adamsson, handboll och fotboll, Lennart Kronkvist, till HIF 1945.

Mitträd: Algot Månsson, spelade från seriestarten 1925 i IFK, Kjell Rydlund, handboll, fotboll och styrelseuppdrag, Henry Brolin, handbollsspelare och fotbollsdomare.

Främre raden: Torgny Karlsson, fotboll under 30-talet, Gösta Nilsson, handboll och fotboll senare i HIF, Bertil Sandgren, tidigt knäskadad.

Ytterligare spelare i laget som p g a militärtjänst eller kanske provspel i A-laget inte var med denna söndag: Otto Pålsson, Ove Olofsson, Bertil Adamsson, Gösta Melin, Orvar Järlegren och Åke Pålsson.

Flera av dessa grabbar kom att finna en stor del av sin livsglädje i klubbens utveckling och framgång. Främst tänker jag på Jörgen Melin, som jag spelade min första match med år 1936 i IFK:s juniorlag II, mot Sösdala. Den 3 oktober 1987 samtalade jag med honom på torget och då var han tveksam om han skulle resa med IFK till Göteborg för att övervara matchen där. Däremellan hade han inte missat många matcher.

Handboll på T4

Ove Olofsson var en annan som inte lämnade någon möda osparad när det gällde att hävda IFK:s rätt i förbundsfrågor. Ändå flyttades handbollslaget ner till div III när vi hade vunnit div II (!) och förbundet ändrade i seriesystemet.

Trängkårens gymnastiksal var för liten, sa man.....

Ja salen på T4 var trång, så vi tillverkade extra trallor för kortsidorna för att få in så mycket publik som möjligt. Dessa och en mängd extra bänkar måste hissas ner från vindsutrymmet ovanför salen före varje match och sedan upp igen efter spelets slut, allt enligt militära order.

Här utträttade Henry Adamsson, bröderna Åkesson, Brink m fl kamrater ett beundransvärt arbete under hela 40-talet. En gång när salen var till bristnings-gränsen fylld med folk var 1948 när svenska mästarna från Kristianstad blev lottade att möta oss i Hässleholm. Vi brukade alltid få åka till Kristianstad, i den geografiska lottningen, och få oss en lektion när det gällde distriktsmästerskapet. Nu eller aldrig resonerade vi även om alla de respektingivande namnen Stockenberg, Moberg, Gunnar Jönsson m fl materialiserade sig på planen.

Det blev en holmgång helt i publikens smak - och vinst (!) med uddamålet. Sedan var det bäddat för final i Trelleborg. Detta var tacken för 10 års slit och glädjegendenskap att få vara med i en final och vinna den.

Det var omkring 1938 som Hässleholms första generation av handbollsspelare slutade på om på med sin älsklingsport. Vi yngre som från sidan beundrat de atletiskt byggda spelarna i T4:s, HIF:s och IFK:s lag när de snabbt förflyttade sig över planen och avlossade sina projektiler från såväl axel som handled eller sköt finurliga backhandsskott, fick nu tillfälle att själva pröva på momenten. Backhandsskotten, som Bertil Mengini HIF, Nils Gussing, Sven Alm och Bredo Palmer i T4 och Kjell Rydlund m fl i IFK varit ekvilibristiker på övade vi inte in då vi insåg att felprocenten var alltför hög vid målskyttet. Allra helst när vi insåg att murbildning i försvaret av alla lagets spelare var en nödvändighet för att den egna målmannen skulle ha en chans att reagera i tid. Det gällde för kedjespelarna att spela bollen och finna lucka för sina skott och sedan fort ner på kanterna och täcka upp i defensiven och inte stanna på halvdistans och vänta på passning från ett fåtaligt försvar.

Vid krigsutbrottet 1939 -1940 var T4:s gymnastiksal ockuperad av inkallad militär till logement och all bollträning var inställd. Som plåster på såren blev golvet illa åtgånget och ersatt med prima parkett till kommande säsong, även kokskaminerna

- 20 -

blev ersatta med centralvärme vilken dock inte blev påsläppt alla gånger då det gällde att spara i krigsekonomin. Det blev också att duscha kallt efter träningen ibland.